

Би сакалъ
ущеднашъ да ги види,
да биде
со нифъ,
да ги чуе,
да имъ се понарадуе.
Ги нема,
земня

ги гътна.
Ели негде
пусиа ставаатъ.

А толку мили,
мили
му се сега.

Гради го стегатъ —
потера ли стадо —
се обдзира
нифъ
нигде ги нема.

Сипки сипатъ.
Златее шума,
слана
расповила
платно.

А отъ нифъ ни пощукъ.
Ами ако дойдатъ —
Онъ требе да ги види,
онъ не е веке дете,
моми по него летатъ.

Шеснайсета
потера
чера.

Танокъ, строенъ, млада пора,
на ликъ пупка ф росна пролетъ,
коса буйна, чатма-веги,
на одъ ветеръ ф ширно поле!
Мисли Диме,
а на село: